

LEKA BUNGO

BIBLIOTEKA
SHTETIT

814-2

1392

PABESIA

DRAMË

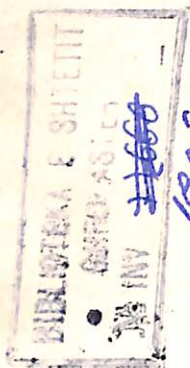
8JH-2

13 92

LEKA BUNGO

PABESIA

DRAMË

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

Redaktore
ISKRA THOMA

PERSONAZHET:

GJERGJI	— inxhinier
LJUBA	— gruaja e tij
PETRO	— babai, sekretar i organizatës së Partisë
KATINA	— e shoqja
AZEMI	— punëtor në brigadën e shpim- -kërkimit
DANIA	— » » »
KOZMAI	— » » »
VIKTORI	— inxhinier sovjetik
VASILI	— punëtor sovjetik
ALEKSEJ	— » »

Ngjarja zhvillohet në vitet '60-të, menjëherë pas Konferencës së Moskës.

AKTI I PARË

Nata e Vitit të Ri. Në apartamentin e saj, Ljuba pret e dëshpëruar të shoqin. Gramafoni shpërndan nëpër dhomë tingujt e një melodie të gëzuar.

Jashtë, në rrugë, dëgjohej zëra, urime, copëza këngësh. Duke pritur Ljuba është bërë nervoze, nervozizëm i cili lexohet hapur në veprimet e saj. Dëgjohej zija e telefonit.

LJUBA — *(Rrëmben receptorin.)* Alo! Klubi sovjetik! Unë jam. Jo, ende nuk ka ardhur. Nuk është e mundur, ndryshe do të më kishte telefonuar. Gëzuar! Gëzuar! Janë mbledhur të gjithë?... Si?!... *(Në portë dëgjohej trokitje.)* Ja, ja, erdhi më në fund. Do të vijmë menjëherë. Dasfidanja! *(Lë receptorin dhe nxiton për të hapur derën. Për një çast mbe-*

tet e shtangur. Fare papritur, në derë shfaqet Viktori me një valixhe në dorë.) Ju... këtu?!...
VIKTORI — S'më kishte shkuar asnjëherë ndër mend se pamja ime mund të të trondiste kaq shumë!...

LJUBA — *(Nuk e fsheh dot turbullimin.)* Më falni! T'ju them të drejtën, unë as që mund ta mendoja...

VIKTORI — ...se unë do të trokisja kaq papritur në portën e apartamentit tuaj, në Shqipëri, në këtë orë të vonë, natën e Vitit të Ri... Kështu?

LJUBA — Pikërisht kështu...

VIKTORI — Ju kërkoj ndjesë. Erdha sonte vetëm për të qenë korrekt me prindërit tuaj. Ata m'u lutën që dhuratat t'jua sillja para Vitit të Ri dhe, siç e shihni, e mbajta fjalën. *(Sheh orën.)* Viti i Ri vjen pas disa orësh... *(I zgjat valixhen).* Merreni... Është për ju...

LJUBA — Ju faleminderit!...

VIKTORI — *(Pas një heshtjeje të shkurtër.)* Ju nuk më ftoni të ulem?

LJUBA — Ju lutem, mos ma vini re. Urdhëroni, urdhëroni brenda.

(Viktori zë vend në kolltuk. Me bishtin e syrit ai ndjek vështrimin e trembur të Ljubës.) Im shoq tani duhet të vijë. Sonte jemi ftuar në klubin tonë për të kaluar natën e Vitit të Ri. Siç duket kanë pasur ndonjë avari në pus. Ditët e fundit nuk është kthyer fare në shtëpi. *(Zgjat paketën e cigareve.)* Ndizeni!

VIKTORI — Ju faleminderit! *(Hesht një çast.)* Prindërit ju dërgojnë shumë të fala. Të gjithë janë

mirë. Ju kanë shkruar edhe një letër. (E nxjerr nga portofoli dhe ia jep.) I kishte marrë malli shumë për ty...

LJUBA — Kur keni ardhur në Shqipëri?

VIKTORI — Sot bëhet plot një javë. Qëndrova në Tiranë disa ditë...

LJUBA — Do të rrini shumë kohë?

VIKTORI — Të shohim. Tani për tani nuk mund t'ju them më tepër se sa «të shohim»!...

(Hesht një çast. Ljuba vazhdimisht i shmanget vështrimit të tij.)

Ja, pra, s'kanë kaluar akoma tre muaj, dhe ne u takuam përsëri, po kësaj radhe në apartamentin tuaj të ri... Ju ka marrë malli për Moskën?

LJUBA — Edhe për Moskën, edhe për njerëzit. Më falni! (Ngrihet dhe i servir pije.) Urdhëroni!

VIKTORI — Ju faleminderit! Përpara se t'ju uroj Vitin e Ri më lejoni t'ju njoftoj një lajm të gëzueshëm. Disa ditë më parë, babai juaj u emërua instruktor në komitetin e partisë. Urime dhe gëzuar Vitin e Ri, Ljuba!

LJUBA — Gëzuar!

VIKTORI — Sidoqoftë, këtej e tutje do të kemi rast të shihemi shpesh bashkë. Unë jam emëruar me punë në Shqipëri. Këto ditë filloj punën në zonën e re. Pra, do të punoj së bashku me burrin tuaj...

LJUBA — (Jo pa habi.) Ju jeni emëruar në vend të Sergeit?

VIKTORI — Po. (Pas një heshtjeje të shkurtër.) Ljuba, tre muaj më parë, në Moskë, unë,

babai juaj dhe ti, kemi lënë përgjysmë një bisedë...

LJUBA — Po...

VIKTORI — Dhe nuk keni asgjë për të më thënë?

LJUBA — Kam...

VIKTORI — *(Pas një heshtjeje të shkurtër.)* Unë po pres...

LJUBA — Është vështirë. Tepër vështirë. Në fillim unë mendoja se çdo gjë ishte e thjeshtë... Ai më dashuronte me dashurinë e çiltërsinë e një fëmije, dhe unë shpresoja se në oqeanin e kësaj dashurie do ta mbysja ëndrrën e tij... Por, siç duket, qenkam nxituar...

VIKTORI — Nxituar?!

LJUBA — Po. Kohët e fundit, në marrëdhëniet tona shumë gjëra kanë ndryshuar. Ai s'më ka folur kurrë por, unë jam grua dhe e ndiej. E ndiej, kur më sheh, kur më flet... e ndiej kur më përkëdhel... dhe kjo më tremb...

VIKTORI — Si duhet t'i kuptoj këto fjalë? Ju keni vendosur të ndaleni në mes të rrugës?

LJUBA — Nuk mundem. Besomëni. Nuk mundem më. Këto mure, kjo dhomë, kjo shtëpi, ky qytet... të gjitha më duken si një varr i madh dhe unë...

VIKTORI — *(Kërcënues.)* Ljuba... të gjitha këto janë fjalë... fjalë!... Dëshirat, qëllimet, ndryshojnë në jetën e njeriut. Tashmë asgjë nuk varet nga ti, nga unë... *(Ljuba ul kokën e menduar.)* Javët, ditët rrokullisen njëra pas tjetrës, ndër-sa gjërat sa vijnë e vështirësohen më tepër. Shqiptarët...

LJUBA — Me sa duket ju nuk i njihni mirë shqip-

tarët. Mos harroni! Unë jetoj prej vitesh midis tyre... Ata janë të lidhur shumë pas njëri tjetrit, pas familjes, pas Partisë së tyre! (Heshtje e shkurtër.) Pandehni se ishte e lehtë për ta shkëputur tim shoq nga kthetrat e familjes, nga kthetrat e Petros, babait të tij?

VIKTORI — Nuk dyshoj...

LJUBA — Ju e dini, vjehrrri im është sekretar partie. Veç kësaj ai është mjeshtër i zoti dhe plak tepër i mençur. Burri im e do dhe e respekton atë si të ishte perëndi. Ja, pra, cila ishte për mua pengesa e parë, të cilën duhej ta kapërceja me çdo kusht dhe pa u rrëzuar.

VIKTORI — Nuk ju kuptoj. Atëherë përse u larguat pa e kapërcyer?

LJUBA — Sepse ishte e pamundur. Nuk do të kalojnë shumë kohë dhe ju do të bindeni për fjalët e mia!...

VIKTORI — Kurse unë kam frikë, se pikërisht kjo e ka vështirësuar ende më shumë punën tënde...

LJUBA — Përkundrazi. Unë ngula këmbë që të ndaheshim nga familja e tij, sepse duke qenë i izoluar nga i ati, im shoq mund të thyhej më lehtë. Atij as që i shkon ndër mend qëllimi im i vërtetë. Ai pandeh se kjo ndarje ishte një kërkesë e natyrshme e kohës... (Heshti një çast. I zgjat shkrepësen.) Ndizeni!

VIKTORI — E, megjithatë, të gjitha këto mbeten fjalë, Ljuba, fjalë!... Shqiptarët me çdo kusht duhet të tërhiqen nga zona. Më kuptoni? Me çdo kusht e sa më parë. Ata duhet të bin-

den se tërë përpjekjet për të zbuluar naftë në tokën e tyre janë pa shpresë. Ata duhet të binden njëherë e përgjithmonë se toka e tyre është shterpë. Shterpë! Vetëm atëherë shqiptarët do të bien në gjunjë përpara këmbëve tona dhe do të na shtrinë dorën për bukë. *(Heshtje e shkurtër.)* Ja cila është arsyeja e emërimit tim në Shqipëri... *(Në korridor dëgjohet zhurmë.)* Dikush po vjen... *(Ljuba del në korridor.)*

LJUBA *(Pas pak.)* Jo, nuk ka njeri...

VIKTORI — Në ambasadë më njohën me gjendjen në zonë. Të gjithë janë të mendimit se e vetmja nyje, që e zgjidh këtë lëmsh, është Gjergji, burri juaj...

LJUBA — *(E menduar.)* Gjergji?!

VIKTORI — Ljuba, tërheqja e Gjergjit është gjithçka për ne... Në pus ka disa ditë që janë ndërprerë punimet. Shpimi më tej nuk mund të vazhdojë, sepse shqiptarët nuk kanë mjetet teknike. I vetmi burim është Moska.

LJUBA — *(Ndez shkrepësen.)* Ndizeni! *(Përsëri iu shua...)*

VIKTORI — Të gjitha shpresat shqiptarët i kanë varur në analizat e kampionëve të fundit, që u nisën në laboratorin e Moskës. Në fillim ata nuk deshën që analizat të bëhen në Moskë. Por këmbëngulja e specialistëve tanë i mposhti. *(Heshti një çast.)* Pas disa ditësh grupi sovjetik do të heqë dorë njëherë e përgjithmonë nga kjo «aventurë»... E kuptoni më në fund? E vetmja barrikadë mbetet Gjergji.